

„Mindennek megszabott ideje van”

Nádas Pál MPB elnök zárógondolata.

2007.augusztus 22.-én

„Mindennek megszabott ideje van, megvan az ideje minden dolognak az ég alatt.
Megvan az ideje a születésnek, és megvan az ideje a meghalásnak.
Megvan az ideje az ültetésnek, és megvan az ideje az ültetvény kitépésének.
Megvan az ideje az ölésnek, és megvan az ideje a gyógyításnak.
Megvan az ideje a rombolásnak, és megvan az ideje az építésnek.
Megvan az ideje a sírásnak, és megvan az ideje a nevetésnek.
Megvan az ideje a gyásznak, és megvan az ideje a táncnak.
Megvan az ideje a kövek szétszórásának, és megvan az ideje a kövek összerakásának.
Megvan az ideje az ölelésnek, és megvan az ideje az öleléstől való tartózkodásnak.
Megvan az ideje a megkeresésnek, és megvan az ideje az elvesztésnek.
Megvan az ideje a megőrzésnek, és megvan az ideje az eldobásnak.
Megvan az ideje az eltépésnek, és megvan az ideje a megvarrásnak.
Megvan az ideje a hallgatásnak, és megvan az ideje a beszédnek.
Megvan az ideje a szeretetnek, és megvan az ideje a gyűlöletnek.
Megvan az ideje a háborúnak, és megvan az ideje a békének.....”
(Prédikátor könyve 3,1-14.)

Ezt az idézetet természetesen mindenki úgy értelmezheti, ahogyan azt jónak és magára, illetve környezetére nézve igaznak és elfogadhatónak gondolja.

Harmincöt esztendő dolgoztam, a paralimpiai mozgalom honi fejlődése érdekében. E nem csekély szolgálati idő alatt megéltem a születést, az ültetést, az építkezést, a sírást és nevetést, és a szeretetet is.

Az MPB elnökségének négy tagja úgy döntött, hogy addig vádaskodnak és támadnak a munkámmal kapcsolatban - az általuk vélelmezett hibáim miatt -, míg el nem távolítanak a Magyar Paralimpiai Bizottság 2001-óta betöltött elnöki posztjáról. Ehhez sokszor kíméletlen eszközöket is képesek voltak bevetni. Állításaik igaztalanok, vagy jelentőségükben a lemondítás, vagy leváltás szempontjából jelentéktelenek, hiszen azok kijavíthatók. Az emberi méltóságomban is megalázva, az elmúlt 35 év munkáját semmibe véve azt a célt tűzték ki maguk számára, hogy az MPB elnöki posztjáról, az általuk kezdeményezett rendkívüli elnökségi ülés (2007. 08. 03) keretében, lemondásra kényszerítsenek.

A „hatalom” mindenáron történő átvétele érdekében úgy látom, hogy azok az elnökségi tagok a fenti idézetből, **csak a meghalásnak, az ültetvény kitépésének, a kövek széthordásának, az eldobásnak, a gyűlöletnek, a gyógyítás helyett az ölésnek, és a béke helyett a háborúnak van itt az ideje.** Az sem érdekli Őket, hogy a 2007 február eleje óta tartó intenzív hadjáratukkal, a mozgalmunkat erkölcsi, és stratégiai kényszerpályára terelik. Az elmúlt évtizedek alatt kialakított társadalmi elfogadottságunkat, kivívott eredményeinket, az elért társadalmi pozícióinkat sodorják nagyon veszélyes irányba.

Ők úgy gondolják, - **de én nem** - hogy alkalmatlan vagyok az MPB elnöki feladatának további ellátására.

Az elnökség e tagjainak kényszerítő módszereit és eszközeit nem kívánom tovább eltérni, pláne akkor, amikor a „gyógyításnak” és az emberbaráti megértésnek, a lelki „ölelésnek” lett volna itt az ideje.

Szabadon, saját akaratomból döntöttem úgy, hogy ezekkel a nagy tiszteletnek örvendő elnökségi tagokkal, az általuk teremtett barátságtalan, de leginkább ellenséges környezetben, nem kívánok tovább dolgozni.

Döntésemkor azt is figyelembe vettem, hogy az MPB elnökségében kialakult áldatlan, már-már működésképtelen állapotnak így remélhetően véget lehet vetni. Reménykedem abban, hogy lemondásomat követően, az elnökség és a szervezet minden tagja csak és kizárólag a XIII. Pekingi Paralimpiai Játékokra történő felkészülésére fog összpontosítani.

Döntésemet a paralimpiai mozgalom érdekében hoztam meg.

Ezért mondok le az MPB elnöki posztjáról 2007. 08. 23. napjától.

Bízom abban, hogy munkám nem volt hiábavaló, és képesek lesznek az utódaim tovább építeni és fejleszteni a magyar paralimpiai mozgalmat, amely szebb jelent és még szebb jövőt érdemel.

Az egyáltalán nem könnyű döntésem meghozatala után úgy gondolom, hogy nem a feljelentgetések sorozatának következményei előli megfutamodásból, nem a megfélemlítettség érzésének hatására, hanem a hazai paralimpiai mozgalom irányításában meglévő ellehetetlenített helyzetem, reális értékképletét követően hoztam meg.

Most van itt a „megszabott ideje” annak, hogy befejezzem a sport területén az elmúlt 35 év alatt, végzett szolgálatot, amelyet a mozgás- és látássérült sportért, a paralimpiai mozgalomért, és a sportolókért végeztem.

E három és fél évtized alatt, kizárólag a sportoló fogyatékos személyek elismertségéért, integrációjáért, a társadalmi szemlélet változásáért – *a megtűrtségtől a befogadásra át az elfogadásukért* - tevékenykedtem.

Köszönöm, a sorsnak, hogy ennek a nagyon szép és értékes fejlődési folyamatnak a részese lehettem. Nem a ma, hanem a jövő fogja eldönteni munkám valódi értékét, szerepemet ebben a nagy jelentőségű mozgalomban.

Tisztelettel:

Nádas Pál

Budapest 2007. 08. 22.

Ezt a levelet megküldtem minden MPB vezetőnek, munkatársnak és a sportolóknak is.

